

RAIMO SUIKKARI

III Vihreän planeetan kutsu

MATKA SINISELLE JA VALKOISELLE PLANEETALLE

RKS TIETOPALVELU OY

**Vihreän planeetan kutsu -
Matka Siniselle ja
Valkoiselle planeetalle**

Raimo Suikkari

**Vihreän planeetan kutsu -
Matka Siniselle ja
Valkoiselle planeetalle**

RKS Tietopalvelu Oy

Vihreän planeetan kutsu -sarja

Osa 1 Tehtävä Palonis-planeetalla

Osa 2 Seikkailu mustan aukon takana

Osa 3 Matka Siniselle ja Valkoiselle planeetalle

© Raimo Suikkari © RKS Tietopalvelu Oy

Kirjoittanut: Raimo Suikkari

Kustantaja: RKS Tietopalvelu Oy

Editointi: Zenith Suikkari

Taitto ja kannen toteutus: Add2 Oy

1. painos

Painopaikka: BoD - Books on Demand, Norderstedt,
Saksa, 2023

ISBN painettu kirja: 978-952-7233-15-3

ISBN e-kirja: 978-952-7233-16-0

*Omistettu Toivolle, Syrjimättömyydelle
ja Rauhalle*

I

Istuin sinisellä pilotin tuolilla sydämenmuotoisen, valkoisen avaruusaluksen ohjaimissa, katsellen läpinäkyvistä seinistä allani levittäytyvää Palonis-planeetan tummanvihreää metsikköä. Kaksi kertaa maapallon kokoisen planeetan sadan metrin korkuiset puut näyttivät tältä korkeudelta lyhyeksi leikatulta sammalmatolta.

Yleensä lensimme kaksittain, mutta joskus halusin olla yksin ohjaimissa. Ohjaimena toimi kojetaulun pieni punainen sauva kolmiulotteisten navigaatiotaulujen keskellä. Kärki edellä lentävä sydämenmuotoinen alus toimi magnetismin ja aluksen sisällä leijuvan, minulle olemukseltaan käsittämättömän vihertävän tulipallon voimalla.

Aluksen voimanlähteenä toimivat katon rajassa lejuvan tulipallon lisäksi akut, jotka olivat varaukseltaan pitkäikäisiä verrattuina Maassa käytettyihin alkeellisiin akkuihin. Jätteet kompostoituiivat ja antoivat ravinnon yrteille, vihanneksille sekä tuottivat samalla osan avaruusaluksen lämmöstä.

Olin jo sopeutunut Palonis-planeetan hapekkaaseen ilmaan, ja oppinut Rakastamaan näitä metsiä, vuoria ja merta, joita vihreältä taivaalta paistava vaaleanvihreä aurinko lämmitti, ja kaksi punaista kuuta öisin valaisivat.

Tehtäväni oli tarkkailla planeetan elämää ja mahdollisia naapuriplaneetta Minokselta tai ulkoavaruudesta tänne eksyneitä. Maassa koulutettuna biologina etsin myös sellaisia rantamatalikoita, joissa kasvoi planeetalla harvalukuisina esiintyviä minttua muistuttavia kasveja,

joita Paloniksen humanoidit käyttivät muun kasvisravinnon lisäksi vitaaliaineinaan.

Planeetan humanoidit olivat yli kaksimetrisiä, kuten minäkin. Heidän ihonvärinsä oli vaaleanvihreä, eikä heillä ollut silmäripsiä ja korvia, ja vain pienet kuuloaukot korvien paikalla. Vaaleatukkaisena erotuin hyvin tummatukkaisempien humanoidien seurassa, yli kolmenkymmenen vuoden ikäni puolesta taas sovin tuohon joukkoon. Humanoidit olivat juoneet aikoinaan nuoruuslähteen vettä, kuten minäkin muutamia vuosia sitten, saavuttuani ensimmäisen kerran planeetalle. Vain entinen hallitsijapari, Viisas Isä ja Äiti, olivat ehtineet tulla vanhempaan ikään ennen kuin olivat maistelleet lähteen ikääntymistä estävää vettä.

Nykyisin lähde oli jo suljettu, koska kuolemattomuus ei ollut sopusoinnussa luonnonlakien kanssa. Kokemus ja aika olivat opettaneet, että ikuinen elämä toi psyykkisiä ongelmia samankaltaisten tapahtumien toistuessa vuosisadoista toiseen. Nykyään humanoidit saattoivat lähteen aiemmasta vaikutuksesta johtuen elää vain noin kaksisataa vuotta.

Kolme vuotta oli kulunut siitä, kun Yhteisvaltioiden ensimmäinen retkikunta, johon kuuluin, oli lähtenyt Maasta 5.11.2503 kohti Palonis-planeettaa etsimään saastuneen Maa-planeetan asukkaille uutta asuinpaikkaa.

Päästyämme Vihreän planeetan ilmakehään, retkikuntaamme kohtasi tragedia avaruusaluksemme syöksyttyä magnetismin kiskaisemana planeetan pinnalle. Kaikki muut retkikuntamme kolmekymmentäkuusi jäsentä kuolivat maahansyöksyssä lukuun ottamatta minua, ja silloista Rakkauden sinisillä sormuksilla vihittyä elämänkumppaniani Tarjaa. Meidät pelasti

terävä kallionharjanne, joka leikkasi aluksesta irti osan, missä olimme Tarjan kanssa olleet, ja kiepautti sen ympäri pehmentäen törmäystä.

Havaittuamme Palonis-planeetan olosuhteet ihmisille elinkelpoisiksi, ja lähdettyämme tutkimaan planeettaa Tarjan kanssa, jouduimme puuihmisten vangeiksi. Puuihmisten luona näimme kumpikin samankaltaisen unen, ja vankeudesta selviytyttyämme jatkoimme matkaamme kohti unikuviamme, kumpikin yksin omia teitään. Lopulta olimme löytäneet monien seikkailujen jälkeen unikuviemme kohteet; minä Solin Rakkauden valkoisesta kaupungista, ja Tarja Juss-prinssin kauempaa idästä. En vielääkään ymmärtänyt kuinka samanaikaisesti näkemämme unet olivat johdattaneet Tarjan ja Jussin elämänkumppanuuteen sekä minut Sol-prinsessan valituksi.

Halusimme Solin kanssa elää luonnon ehdoilla, ja tekemämme pitkän vaelluksen jälkeen saavuimme Siniseen laaksoon, jossa syntyi pienokaisemme Rill. Samoihin aikoihin Tarjalle ja Jussille syntyi Jull. Lapset olivat kohta jo kolmen vuoden ikäisiä.

Koska Riikinkukon tähdistössä sijaitsevan Palonis-planeetan humanoidit eivät aiempien, satojen vuosien takaisten, edellisen asuinplaneettansa saasteiden takia enää pystyneet saamaan jälkeläisiä keskenään, olimme omien esimerkkiemme rohkaisemina sekä Paloniksen humanoidien päätöksen johdosta lähteneet sadan aluksen laivueen kanssa hakemaan ylikansoitettusta Maasta ihmisiä Palonikselle. Siihen asti olimme Tarjan kanssa olleet Vihreän planeetan ainoat ihmiset.

Saapuessamme Maahan, jouduimme toteamaan, että sitä oli kohdannut katastrofi: sivilisaatiosta oli jäljellä vain tuhoutuneita raunioita. Melkein koko maapalloa peitti meri, jonka pinta oli jo aiemmin noussut myös

jäätiköiden sulamisesta johtuen. Vain valaat ja muut merien elävät sekä osa muiden vesistöjen eliöstöstä vaikuttivat selvinneen tuhosta. Maan ihmisistä koostuva joukko, johon kuului kolmekymmentäkuusi eri alojen osaajaa, oli kuitenkin jo ehtinyt lähteä Maasta etsimään kadonnutta retkikuntaamme kohti Palonis-planeettaa, ennen kuin suuri meteoriitti oli iskeytynyt Maahan aiheuttaen näkemämme vedenpaisumuksen. Minun ja Tarjan lisäksi vain he olivat enää jäljellä Maan ihmisistä. Osa heistä oli jo löytänyt oman kumppaninsa Paloniksen humanoidien parista, ja kaikki olivat saaneet sydämenmuotoiset asumuksensa valmiiksi.

Jostain syystä mieleeni tuli taas Minos-naapuriplaneetan Muns, ja aiempi taistelu hänen kanssaan tuolla violetinvärisellä planeetalla. Onneksi Muns, joka oli taistelun jälkeen saatettu Palonikselle uusia, väkivallattomia elämäntapoja opettelemaan, näytti hieman saaneen empatiakykyä, eikä hänellä enää ollut sormuksia, joiden avulla hän olisi voinut räjäyttellä kvarkkipommejaan.

Hänen hypnoottinen kykynsä ei myöskään tehonnut korkeammalla tasolla oleviin humanoideihin eikä minuun. Maasta tulleet sen sijaan saattoivat vielä olla sille alttiita, ja sen takia pistäväkatseista ja ruumiinrakenteeltaan tanakkaa Munsia vielä tarkkailtiin hänen toimiessaan humanoidien kanssa erilaisissa tehtävissä. Kaikki perustui siihen, että Paloniksen humanoidit uskoivat hänenkin voivan muuttua, jos hänelle suodaan siihen mahdollisuus henkisen Rakkauden ilmapiirissä.

Muistin hyvin vuoden takaisen tapahtuman, kun Muns oli kaapannut puolisoni ja lapseni panttivangeiksi Minokselle. En vielääkään luottanut Munkiin, vaikka tämä näyttikin vihansa ja kostonsa voittaneelta.

Romaanitrilogian 3. osa

Matka Siniselle ja Valkoiselle planeetalle

-scifiseikkailu-romaanissa Palonis-planeetalle muuttanut suomalainen biologi Ram kolaroi avaruusaluksensa toisen aluksen kanssa, ja ajautuu kotimaisemistaan Palonikselta kauas Siniselle planeetalle. Jouduttuaan siellä alkukantaisten tanttien vangiksi, hänen seikkailunsa saavat uusia käänteitä Valkoisella planeetalla, jossa hän päätyy lumi-ihmisten hoivattavaksi, ja kohtaa matkan varrella aiempien tuttujen elämänmuotojen lisäksi uusia humanoidikansoja.

Kirjan maisemat ja toiminta tempaavat mukaansa ihmeelliseen luonnon kiertokulkuun hyväksyvässä ja Rakastavassa ilmapiirissä. Tarina saa huomaamaan maailmankaikkeudessa vallitsevan ykseyden – elämä on kaikkialla yhtä.

Teos muodostaa kolmannen osan sci-firomaanisarjasta, ja päättää *Vihreän planeetan kutsu* -trilogian, jonka kaikki osat julkaistaan samaan aikaan.

Raimo Suikkari

(1939, Antrea – 2015, Espoo) oli espoolainen kirjailija, runoilija, taiteilija, pienkustantaja sekä elämäntapajuoksija ja -tanssija, joka julkaisi elämänsä aikana seitsemäntoista kuvakirjaa, kymmenen runokirjaa, kolme romaania sekä elämäntaito-oppaan.

Kirjailijan tuotannossa toistuvat luonto, rakkaus ja hetken taltiointi visuaalisesti vaikuttaviksi tarinoiksi.

Vihreän planeetan kutsu -sci-firomaanisarja julkaistaan postuumisti kirjailijan toiveen mukaisesti.

ISBN 978-952-7233-15-3

9 789527 233153